

MARVEL

ROMÁN Z MARVELOVSKÉHO VESMÍRU

SPIDER-MAN

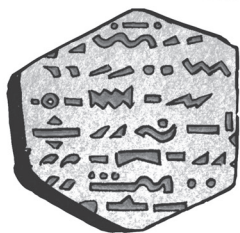
PRAMEN MLÁDÍ

STEFAN PETRUCHA

MARVEL

ROMÁN Z MARVELOVSKÉHO VESMÍRU

SPIDER-MAN

PRAMEN MLÁDÍ

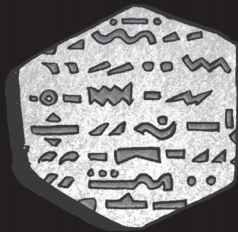
STEFAN PETRUCHA

RAMOS/
FAUCHER

ROMÁN Z MARVELOVSKÉHO VESMÍRU

SPIDER-MAN

PRAMEN MLÁDÍ

STEFAN PETRUCHA

CREW

MARVEL

Editor: Stuart Moore
Interior art: Humberto Ramos and Wayne Faucher
with Jay Bowen and Salena Mahina
Cover art by Ed McGuinness and Teo Gonzales
VP Production & Special Projects: Jeff Youngquist
Associate Editor, Special Projects: Caitlin O'Connell
VP, Licensed Publishing: Sven Larsen
SVP Print, Sales & Marketing: David Gabriel
Editor in Chief: C.B. Cebulski

Toto dílo je smyšlené. Veškeré odkazy na historické události, skutečné lidi nebo skutečná místa jsou použity v kontextu fikce. Ostatní jména, postavy, místa a události jsou produktem autorovy představivosti a jakákoliv podobnost se skutečnými událostmi, místy nebo osobami, ať už žijícími nebo zemřelými, je čistě náhodná.

© 2022 MARVEL

Spider-Mana stvořili Stan Lee a Steve Ditko

ISBN 978-80-7679-306-4 (PDF)

Věnováno Stanu Leemu, bez kterého...
no vždyť vy víte.

Krátkou jako v čiré noci blesk,
jenž rázem nebe odhalí a zem
a dřív, než člověk říci může:
viz, jej temnot jícen opět pohltí:
tak rychle věci světlé přejdou v nic.

– William Shakespeare,
Sen noci svatojánské

ČÁST PRVNÍ
MLÁDÍ

JEDNA

JAKMILE Petr Parker rozevřel dlaň, popadl konec tlustého vlákna, které mu vystřelilo z trysky připevněné na zápěstí. Vlákno se napnulo a vyslalo ho obloukem do prostoru, zatímco se New York kolem něj měnil v rozmazanou šmouhu.

Přestože jeho prvotní motivací byla strýčková smrt, Petr měl ještě jeden důležitý důvod, proč bojoval proti zločinu coby Spider-Man: Bavilo ho to. Poletování a střemhlavé pády, výskoky a zachytávání, přesuny ze stožáru na budovu, šplhání po stěnách. To všechno mu dělalo náramně dobře. Když ale naopak předstíral, že je řadový občan, cítil se jako maratonec v olověných botách. Nešlo o to, že by se jako Spidey cítil víc ve své kůži... jen si mohl dovolit být víc sám sebou.

Dnes večer na něj však finanční problémy dosedly tak tíživě, že si ani nedokázal užívat to divoké svištění jako na horské dráze. Přestože oplýval bystrou myslí, která vynalezla vystřelovače pavučin a jejich tekutou náplň – i přes obrovskou sílu, rychlost a hbitost získané díky kousnutí radioaktivním pavoukem na střední škole – Spider-Man stále přemýšlel nad vším, co *nemůže* dělat.

Nemůžu uvěřit, že jsem prodal skútr a pořád si nemůžu dovolit ani zlevněný vstupenky na Broadway. Nebo knížky. Nebo taky jídlo. Natož nájem.

V nejvyšším bodě zhroupenutí vlákno pustil, chvíli měl pocit, že létá, a pak přistál na bílé cihlové ploše na střeše předválečné budovy.

Kdyby mi v bytě voda netekla zadarmo, umřel bych na dehydrataci.

Posadil se na rohovou římsu a zatahal za nerovný záhyb masky, který ho svědil na zátylku.

Vzmuž se, Parkere! Spousta lidí nemá ani tu čistou vodu.

Prohlížel si ztichlé budovy, ulice a chodníky ozářené kandelábry veřejného osvětlení, ale nikde nic nebylo. Když chtěl zabavit svou upovídanou povahu, obvykle se mohl spolehnout na nabubřelé hlášky padouchů jako „zničím tě“ nebo překvapených lupičů „sakra práce, to je Spider-Man“.

V tichu mu ale nemohl odpovédět nikdo jiný než on sám.

Tak co teď? Doufat, že dojde k nějakému zločinu, abych mohl nafotit pár snímků pro Bugle? No... tak nějak... jo.

Pečlivě poslouchal, jestli se v lomozu města neskrývá volání o pomoc. Ale dokonce i doprava běžela hladce a plynnule. Krátkým zhodnocením oblasti neodhalil víc než pár aut zaparkovaných proti předpisům. Jinak byl New York snad poprvé prostý jakéhokoli zločinu.

Pak skončila večerní představení a chodníky se zaplnily přáteli a páry.

Je na čase zamířit domů, než se Harry vrátí z rande s MJ. Nepotřebuju, aby můj spolubydlící a jeho holka viděli, jak do bytu lezu oknem.

Vybral si nejkratší trasu a proklouzal se vzduchem kolem obrovských skladišť v oděvní čtvrti. Když míjel obzvláště rozlehlý sklad, z prstů na rukou i nohou mu vystřelilo jemné mrazení přes končetiny až do beder. Pavoučí instinkt, který ho varoval před blížícím se nebezpečím, obvykle připomínal masivní alarm a občas ho nutil uskočit ještě předtím, než si

uvědomil, čemu se vlastně vyhýbá. Tentokrát to bylo spíše jako husí kůže v chladném vánku, stín nejistoty.

Jsem tak přehnaně dychtívej, že se chytám každýho stébla. Parkere, kdy konečně dospěješ?

UVNITŘ zchátralé budovy stál 89letý Silvio Manfredi a pomyslel si, že jakékoli nutkání dospět opustil už velmi, velmi dávno. Jeho pouliční jméno – Silvermane, stříbrná hříva – mluvilo za všechno. Byl vůdcem mafie, největšího zločineckého syndikátu ve městě. Byl to vůdce smečky, alfa samec a několik desetiletí také terč každého, kdo dychtil po jeho místě.

V jeho oboru podnikání znamenal každý náznak slabosti jistou smrt. Silvermaneovi však nestačilo pouze stát na vrcholu. Museli ho na něm také vidět všichni ostatní – dokonce i co se týkalo módy. Správný oblek značil dominantní postavení. Správná zbraň znamenala, že chlápek, co ji nosí, ji taky umí používat. Přestože se mu stýskalo po starém plstěném klobouku, tmavě šedém proužkovaném obleku a dvoubarevných lakýrkách, nosil nejnovější Brioni. Ze stejného důvodu také namísto starého thompsona nosil drobnější kousek, který dokázal závratnou rychlostí pálit jednu kulku za druhou.

Zkušenosti ho také naučily vycítit hrozbu. Takže když ho jeho advokát s mopslicím obličejem, Caesar Cicero, prosil, aby do skladiště nechodil bez posil, rozzlobeně nakrčil nos. Dobrá rada? To určitě, ale právnické řečičky se dají vždycky vykládat více způsoby. Cicero, Silvermaneova ambiciózní pravá ruka, hledal slabiny, známky, že starý pán už zeslábl natolik, aby mohl převzít moc.

Ale Silvermane se nenechal nachytat. Město ve svých zákoutích ukrývalo stovky mrtvých poštelců, kteří svěřili důležitá setkání, jako bylo například tohle, nějakému poskokovi. Něco o tom věděl. Polovinu z nich totiž připravil o život on sám.

Takže i navzdory bolestem, vrzající kyčli a špatnému srdci, které ho mohlo zabít rychleji než kulka nájemného vraha, se Silvio Manfredi dostavil úplně sám, bez jediného osobního strážce.

Kdyby to byla past, vycítil by to.

Ale jak minuty ubíhaly a on zůstával sám a chlad se mu záryval do kostí, musel si přiznat, že smrt mohla být blíž, než si uvědomoval. Dříve nebo později musela přijít chvíle, kdy spoléhání se na stárnoucí instinkty nebude ta nejlepší volba. Adresu místa zapomněl třikrát. Když se zadíval do svého notýsku na zapisování nejdůležitějších informací, které by jen blázen svěřil těm digitálním serepetičkám, téměř nerozeznal vlastní škrabopis.

V obavě, že se vrátil třes, před sebe natáhl ruku. Nechvěla se skoro vůbec, ale jeho prsty – dřív schopné lámat kosti – byly tak vrásčité, že mu připomínaly jeho babičku.

Při pomýšlení na tu sadistickou ježibabu se mu udělalo zle. Kdyby měl po ruce některého ze svých mužů, zbil by ho, jen aby vzpomínku setřásl. Když jeho matka, skutečná světi-ce, zemřela, když ho vlastním tělem chránila před sicilským mafiánem při vendetě, Silvia poslali k jediné žijící příbuzné. Ta babizna nikdy nebyla mladá. Už když se setkali, byla šedá jako náhrobek. Pořád si pamatoval první slova, která na něj vyštěkla:

„Se non fosse per te, mia figlia sarebbe ancora vivo!“

Nebýt tebe, moje dcera by ještě žila!

Kvůli těžké artritidě nemohla zatnout ruku v pěst, a tak ho bila vařečkou.

Ale v noci, když si myslela, že ji neslyší, si zpívala uko-lébavku, píseň, kterou si v úryvcích pamatovala z nehostinné-ho rodného venkova, kde přežili jen nejsilnější a nejrychlejší a přežití se cenilo nade vše ostatní.

*Že život končí smrtí, říkají,
já však v opak věřím potají.
To my, co pravdu známe,
nektaru mládí pohár si dáme.*

Když o něj vařečku zlomila, sebrala mu těch pár měďáků, co mu zbyly po matce, a koupila si za ně novou, kovovou. A po roce každodenního bití se ohnula i ta.

A jeho babička mu s ní pohrozila a řekla: „Anche sarai la mia morte!“

Mě taky přivedeš do hrobu!

Když konečně umřela na těžkou srdeční příhodu, Silvio upřímně doufal, že na tom skutečně měl zásluhu.

Silvermane vzpomínal na druhou sloku uko-lébavky, když se za jeho zády ozvalo zakašlání. Otočil se a spatřil postavu v kápi. Musela vstoupit, když se Silvermane ztrácel v hloupých vzpomínkách – takovou chybu si už nemohl znovu dovolit. Ten člověk už byl nepříjemně blízko.

Silvermane na sobě nedal znát překvapení a ušklíbl se. „Jdete pozdě.“

Postava mírně neuctivě pokrčila rameny a přitom se jí zavlnil zářivý zelenožlutý plášť. Kostýmem se pravděpodob-

ně snažila odvést pozornost od obličejů zakrytého volnou kápí.

Neznámý promluvil chraplavým hlubokým hlasem, ze kterého se nedal s jistotou určit jeho věk. „Na ulici se říkalo, že si přivedete společnost. Musel jsem se ujistit, že jste opravdu sám.“

Manfredi předstíral, že se ho to dotklo. „Myslel jste, že poruším svoje slovo?“

Muž se nesnažil skrývat opovržení. „Podle toho, co o vás vím, jste přežil tak dlouho právě proto, že slovo držíte, jen když je to ve vašem zájmu. Jsem rád, že chápete, že tohle je jeden z takových případů.“

Silvermane se pousmál a přistoupil o kousek blíž. „Vaše informace o Kingpinově rozpisu dodávek byly naprosto přesné. Ze strany mafie se nemusíte ničeho bát, pane, ehm... jak vám mám říkat?“

„Schemer.“

Silvermaneovi připadala mužova přezdívka, *Intrikán*, tak přihlouplá, že se málem rozesmál. Zatnul zuby a zevnitř je přešel jazykem a přitom uvolnil kousek kuřete, který mu v nich vězel od oběda. „Dobře. Pro mě za mě si říkejte třeba Lady Gaga. Tak když jsme se teď poznali, co pro vás můžu udělat, pane Schemere?“

„Spíš co můžu udělat já pro vás.“ Muž mu podal tlustý spis. „Vím, že dáváte přednost tištěným materiálům.“

Drobné písmo se těžko luštilo, ale z nadpisů Manfredi rázem omládl. „To je celá Fiskova distribuční síť! Když to zahraju dobře, můžu ho sejmut.“ Silvermane přimhouřil oči. „Co je mezi tebou a Kingpinem? Zabil ti holku nebo co?“

„To je moje věc.“

„Jasně, jasně. Jenom prostě...“

Zkušenost ho naučila nevěřit ostatním, pokud nezná jejich slabiny. A tak se s předstíranou stařeckou závratí zapotácel a pokusil se Schemerovi strhnout kápi.

„...*nesnáším* tajemství!“

Buď nečekaně zpomalil, nebo byl Schemer zběsile rychlý. Silvermane jen naprázdno prohmátl vzduch. Hned ztuhl a očekával protiútok. Ale Schemer už stál bezpečně mimo dosah a čekal, co se bude dít.

„To nebylo moc chytré,“ řekl Schemer.

Má pravdu. Musel jsem vypadat jako idiot. Jestli si o tom tenhle komediant otevře v hospodě hubu, do hodiny se to rozkřikne po celém městě. Jestli se to dozví Cicero...

Silvermaneův prst se zachvěl na spoušti samopalu v jeho kapse. Částečně toužil Schemera odpálit hned. Ale zároveň nechtěl přijít o výtečný zdroj informací o Kingpinovi. Co bude chytrější? Vlastní nerozhodnost v něm vyvolávala nepříjemné zděšení.

A pak se to vynořilo, zničehonic, pocit, jako by se mu na hrudník posadil slon. Silvermane zasténal, chytil se za hrud' a padl na kolena.

Schemer předstoupil, teprve když se vůdce mafie v agónii začal bušit do levého ramena. V té chvíli už pochopil, že stařec infarkt nepředstírá. „Mám vám přivolat pomoc? Doktora?“

Silvermane, rozzuřený soucitem v mužově hlase, zvedl uslzené oči a zadíval se do stínů v kápi. „Nepřibližuj se ke mně. Co tobě záleží na tom, jestli budu žít, nebo umřu?“

„To je mi popravdě úplně jedno.“ Schemer opět promluvil se znatelně opovržlivým tónem. „Jen chci mít jistotu, že ty informace někdo použije. Pokud ne vy, tak váš nástupce.“

„Nástupce? Žádnej nástupce nebude. Použiju je *já*. A teď se seber a táhni odtud. TÁHNI!“

V LUXUSNÍM mrakodrapu nad newyorskou Hell's Kitchen se v Kingpinově zasedací místnosti sešli jeho důvěryhodní poradci i ranaři. Ranaři většinou věděli, že mluvit mohou jenom poradci, ale nejnovější přírůstek, muž s výraznými lícními kostmi, Tommy Tuttle, se to teprve musel naučit.

„Tak o co tady jde, šéfe?“

Wilson Fisk alias Kingpin se otočil a zadíval se na Tommyho, který přerušil tok jeho myšlenek. Jeho kožené křeslo přitom zavržalo jako trup novoanglického škuneru. V přesvědčení, že rozzlobený pohled bude dostatečně výmluvný, se Fisk otočil zpátky k obrazu promítanému na stěně.

„Ty jemné rytiny jsou překrásné, Wesley, možná dokonce hypnotizující. Úplně chápu tvoji posedlost. Ale jak by tenhle... artefakt mohl dostat moji organizaci zpátky na špici?“

„Je to mapa pokladu, pane Fisku, klíč k největšímu tajemství všech dob. Lidé kvůli ní umírají celé věky, ale kromě nejasných spekulací nikdo neví jistě, o jaké tajemství se jedná, protože se zatím nepodařilo rozluštit to písmo.“

Odpověď byla očividně neúplná. Obrylený muž nepochybně čekal, že si jeho zaměstnavatel zbytek domyslí sám. To byla také jedna z věcí, která se Wilsonovi na Wesleym líbila.

„A ty věříš, že to dokážeš?“

„Sám ne, ale už jsem si sestavil seznam kandidátů a vybral jednoho. Mělo by být snadné ho... přesvědčit.“

Fisk svěřil ruce a na bradě mu na chvíli zůstaly důlky po opřených prstech. „Kde je artefakt teď?“

„Národní vědecká nadace ho posílá na různé univerzity v naději, že se na některé z nich podaří šifru rozluštit. Právě teď je vystavený na Empire State University.“

Tommy opět promluvil. „Tak to ho šlohnem snadno. Co tam mají? Partu profáků se záplatama na loktech?“

Navzdory druhému prohřešku Fisk nespouštěl oči z kamenné desky. Tommy měl totiž dost politováníhodnou předzvěst: „Kecal“. Ale Fiskově manželce ten chlapec něčím připomínal jejich syna, tak se opět pokusil vyrušení přejít bez reakce.

Naštěstí se slova ujal Wesley. „Ve skutečnosti si univerzita najala externí bezpečnostní agenturu Tech-Vault. Na první pohled vypadají důvěryhodně, ale spadají pod mafii. V devadesáti procentech zakázek odvádějí skvělou službu, ačkoli své skutečné majitele upozorňují, kdykoli se má po městě převážet předmět nevyčíslitelné hodnoty.“

Fisk zpozorněl. „Pokračuj.“

„Consigliere Caesar Cicero podle všeho desku považuje za příliš proslulou na to, aby měla jakoukoli hodnotu na černém trhu. Pochybují, že se o ní kdy zmínil Silvermaneovi.“

„A mafie navíc netuší, jak to nechat přeložit. Na rozdíl od nás.“ Fiskovi se zaleskly oči. „Wesley, ty ses překonal. Už dlouho čekám, až je budeme moct ponížit. Když jim sebere-me tenhle artefakt přímo pod nosem, vyšleme tím jasný signál. A pokud je ta legenda navíc pravdivá, největší tajemství světa – ať je to, co chce – bude vítané zpestření.“

„Děkuji, pane. Teď už nám zbývá jen...“

Wesley se odmlčel. Zraky všech se obrátily ke dveřím.

Kingpin byl nejprve rozčilený z dalšího vyrušení, ale když se otočil a zjistil, kdo přišel, jeho rozzuřený výraz se rozplynul. Najednou zkontroloval a tvářil se zranitelně jako malé dítě. Přítomnost vysoké štíhlé ženy s dokonale černými vlasy a stejně dokonale bílým pramenem uprostřed ofiny postačila jako dost pádný důvod k tomu, aby všichni zaměstnanci zmlkli.

„Vanesso, má lásko.“

Vanessa Fisková mu zamilovaný pohled oplatila o něco chladnějším výrazem. „Odpusť, že vyrušuji...“

Kingpin si vybavil svoje zřídka kdy používané způsoby, vstal a břichem přitom posunul stůl o centimetr. „Kdepak. Ty mě o odpuštění nemusíš žádat nikdy.“

Chtěla se ho dotknout, ale neudělala to. „Snažila jsem se počkat, ale mám pocit, že se zblázním. Zrovna se mi ozval jeden z bývalých spolužáků našeho syna. Říkal, že Richard byl před odjezdem na hory zoufalý, a já si nedokážu přestat dělat starosti.“

Nikoho nepřekvapilo, že přišla s tak osobním tématem. Fiskovi se často i před ostatními chovali, jako by hovořili v soukromí – ne proto, že jim nezáleželo na okolním světě, ale proto, že ho dokázali pozastavit.

„Nebudeme snad považovat slovo nějakého nedouka z vysoké za názor terapeuta.“ Prosebně se na ni usmál. „Máš tak velké srdce, že tě dojde i západ slunce. Richard si jenom užívá volna – dopřává si čas na přemýšlení o věcech, které trápí všechny mladé muže před vstupem do dospělosti.“

Zarazilo ho, že mu hned neodpověděla. Tvářila se, jako by zápasila s temným mrakem ve svém nitru, s obavou... nebo nedůvěřivostí.

„Wilsone, netajíš mi něco?“

Jeho víčka se zachvěla. „Jistěže ne, Vanesso. Tobě bych nikdy nelhal.“

Kecal Tommy zamumlal, jako by chtěl souhlasit. Fisk zaskřípal zuby. Koutkem oka postřehl, jak Wesley chytil mladíka za zápěstí a silně ho zmáčkl.

„Jak si tím můžu být jistá,“ řekla, „když ostatním dokážeš lhát tak přesvědčivě?“

Její slova ho zabořila. „Jak se můžeš ptát? Protože tě miluju. Ty a Richard jste středem mého života, všechno, co mě vede a pohání.“

Zamračila se, jako by jeho odpověď přijala jen s výhradami, a odešla. Když viděl, jak se jí šaty vlní kolem těla, pocítil osten bolesti. Jako dívka trpěla depresemi. Dnes kvůli své pochmurné náladě vypadala jako zešedlý duch, který se musí po krátké návštěvě říše živých vrátit do záhrobí. Býval by jí složil k nohám celý svět, ale nemohl ji ochránit před hlubinami jejích vlastních pocitů.

V MÍSTNOSTI přetrvávalo takové ticho, že šepot Tommyho Tuttlea slyšel úplně každý.

„Ty vogo. Ona je asi to jediný na světě, z čeho má Kingpin strach.“

Fisk se jako obří globus otočil kolem své osy a upřeně se na mladíka zadíval. „Já ti ukážu, co je strach.“

Vykročil a mávnutím ruky ledabyly převrátil konferenční stůl.

Tommy už v dokumentech viděl, jak útočí hroši, takže věděl, jak smrtící dokázkou tito tvorové být. Kingpin byl dva-

krát rychlejší. Když první úder Tommyho okamžitě neposlal rovnou do blaženého bezvědomí, zadoufal, že by výprask nemusel být tak hrozný. Věděl, že si zaslouží lekci. Prostě neuměl udržet jazyk za zuby.

Teprve po páté ráně, která mu zplošťovala jeho pohlednou lícní kost, si uvědomil, že Fisk ho záměrně nenechává omdlít, aby cítil každou sekundu bolesti.

„O mojí ženě nikdo mluvit nebude. Nikdo.“

DVA

PETR se hnál přes rozlehlé prostranství obklopené budovami Empire State University, protože měl před nejdůležitější schůzkou dne zpoždění. Musel si dávat pozor, aby se náhodou nepohyboval příliš rychle. Ze soustředění ho najednou vytrhlo poplácání po zádech.

„Ty jsi Petr Parker, že?“

Obličej, který ho zdravil, byl přátelský, ale nepovědomý.
„Jasně, pokud nejsi revizor.“

Chlapec mu podal ruku. „Randy Robertson. Můj táta je Robbie Robertson.“

Petr se usmál a potřásl mu rukou. Snažil se přitom rozpomenout, jestli redaktor z *Daily Bugle* kdy zmínil, že jeho syn chodí na ESU. „No jasně!“

„Táta říkal, že jeden z jeho fotografů na volné noze tady patří mezi VIP lidi.“

„VIP? Já jsem prakticky neviditelný. Rád tě poznávám, ale...“ Slova „mám zpoždění“ mu uvízla v hrdle. Randy na kampusu působil stejně nově jako jeho tenisky. Další ztracená minuta už nemohla nic změnit. „Jak to jde? Potřebuješ poradit, kde co je? Kavárna? Záchody? Jedno bez druhýho nemůže být, že jo?“

Randy pokrčil rameny. „V pohodě, jenom jsem si chtěl ke jménu přiřadit i obličej. Jdeš taky na tu demonstraci, co?“ Naklonil hlavu směrem k velké skupině studentů, kteří si pár metrů od nich připravovali transparenty.

Páni. Jak mi tohle mohlo ujít? Je tam nejmíň sto lidí.

Aktivista Josh Kittling, skutečná VIP, stál uprostřed davu. Zaměřil se na Petra a z jeho hubeného těla vyšel zvukový hlas. „Parkere, vezmi si fixu. Buď jsi s námi, nebo proti nám!“

Petr měl pocit, že ho sleduje půlka davu.

„Ehm... a proti čemu se vlastně protestuje?“

„Za způsob, jak zůstat nad věcí.“ Kittling ukázal přes prostranství na výstavní síň. „Ten starý šutr na výstavě nevynesl tolik darů, kolik čekali, a tak rada plánuje utratit deset milionů na renovaci budovy. My ty peníze chceme na stipendia pro sociálně slabší.“

Kittling míval obvykle pravdu, ale ne vždy. Petr se bál, že by se v detailech mohl skrývat ďábel, a tak se zdráhal iniciativu jen tak bez rozmyslu podpořit. „No já nevím, možná že když se stará budova opraví, přinese to i nově zdroj financí. Dvě mouchy jednou ranou, ne?“

„My jsme si ta čísla prošli, kamaráde. Je na čase jednat.“

Šmarjá. Mám toho týpka rád, ale když jsem se s ním bavil posledně, málem jsem skončil na pontonové lodi na honu za děravými ropnými tankery. Na životním prostředí mi záleží hodně, ale někdo se taky musí postarat o superpadouchy.

„Rád bych věděl víc, Joshi, ale nestíhám to.“

„Jasně. Jsem si jistě, že tvůj program je důležitější než bránit korporátní kultuře v ničení našeho školství.“

Tentokrát na Petra dav zasyčel, ale pak se ozval Randy. „Uklidněte se. Nemůžete vědět, jaký má starosti.“

Kittlingovo opovržlivé zavrtění hlavou Petra rozčilovalo. „Mně stačí vědět, že nestojí při svojí komunitě.“

Po letech strávených v kůži šikanovaného knihomola Petr toužil všem říct, za čím si stojí jako Spider-Man, ale

nemohl. Vydal se pryč, skřípal zuby a snažil se nevnímat jejich bučení.

Byť měl po opuštění prostranství zatnuté čelisti, jen co zahlédl Gwen Stacyovou, uvolnil se. Opírala se rameny o výlohu kavárny Coffee Bean a na hrudi držela knihy. Jakmile ho spatřila, rozzářila se a Petr si najednou uvědomil, jak hezké je dnes počasí.

„Ahoj, lásko!“ zavolala.

Přiklusal k ní. Nastavila tvář k polibku, který jí s radostí dal. „Viděls ten bouřlivý protest?“

„Jo,“ zabručel. „Určitě se nechceš zúčastnit? Než se vrátíme z Queensu, Josh a spol. nejspíš už zaberou Manhattan, Bronx i Staten Island.“

„Abych přišla o to, jak cituješ další texty od Leonarda Cohena? Nikdy. Navíc už jsem podepsala petici a poslala dopis děkanovi.“

„Ona je nějaká petice? A my máme děkana?“

Plácla ho po rameni a táhla ho k metru. „A taky učebny! Cestou k tetě ti o nich budu vyprávět.“

V rachocení přijíždějícího vlaku nebylo nic slyšet, a tak se Petr jen kochal pohledem na Gwen. I bez těch platinově blondatých vlasů, laních očí a překrásné postavy by do ní byl beznadějně zamilovaný. Jako dcera policejního kapitána měla silné morální cítění a ještě silnější páteř, když si měla stát za svým. Na Gwen ho zarážela jediná věc: Proč proboha byla s někým takovým, jako je on?

Jejich vztah samozřejmě nebylo obyčejné chození kluka s holčkou. Ale spíš chození kluka s holčkou a k tomu tajná identita a superpadouši na každém kroku. Mocný Meteor, zlověstný Rhino, úžasný Molten Man, velký Vulture, drsný

Green Goblin, divoký Shocker, zákeřný Lizard, nesmrtelný tohleto, lstivý támhleto. Dříve nebo později se musel objevit nějaký křivák, co si bude říkat neporazitelný Neporazitelný.

V době, kdy se Petr odtazitě usadil v první hodině na ESU, uzavřený do sebe a zaměstnaný Spideyho záležitostmi, si o něm všichni mysleli, že je snob. Ale dívka, která se k němu teď tulila, odmítla Flashe Thompsona a sama přišla za Petrem jako první. Proč? Možná po tátovi zdělila také nos na záhady. Ale kdykoli „záhadně“ utekl při krizové situaci, stejně jako ostatní ho zavrhl jako zbabělce.

V polovině jízdy zasyčely dveře a otevřely se. Během té klímbavé chvilky se Gwen naklonila a něco mu pošeptala.

„Cos říkala?“

„Říkala jsem, že jsem ráda, že jsem s tebou.“

Přitáhl si ji k sobě těsněji. „Jo, já to slyšel už první. Jen jsem chtěl, abys to zopakovala.“

Když MJ začala po čase naznačovat, že Gwen k němu chová víc než přátelské city, nedokázal to pochopit. I když Gwen sama řekla, že se jí líbí ten „stydlivej hnědovlasej motorkář“, myslel si, že si dělá legraci.

Šťouchnutí do ramene ho vrátilo do přítomnosti. „Kdo vchází do tvých snů, má lásko? Už jsme tady.“

„Co to?“

„Myslela jsem, že máš rád starý písničky.“

„No jo. To jo.“

Vystoupili na vyvýšené nástupiště ve Forest Hills během vrcholící obědové pauzy. Petr se snažil kavalírsky rozrážet cestu davem.

Nedalo se říct, že by někdy byl dokonalým nápadníkem. Na jejich prvním rande zapomněl, že Gwen stejně jako

on studuje magisterský vědní obor. Když se ale tehdy vrátil potom, co zmizel, aby bojoval s Doctorem Octopusem, zbabělcem ho nenazvala – pevně ho objala a upřímně se bála, že se mu něco stalo.

Přimělo ho to přemýšlet.

Nebo ho to možná pro jednu naopak přimělo *nepřemýšlet*.

Když tak kráčeli stromy lemovanými ulicemi jeho staré čtvrti a drželi se za ruce, podívoval se, proč jí to všechno už neřekl. Přestože se dokázali bavit o všem možném, nikdy si ji nepustil úplně k tělu. Musel před Gwen skrývat svoje tajemství jako před všemi ostatními.

Ona to samozřejmě cítila. Jeho popírání zřejmých věcí se stalo jeho nejotřepanější povahovou vlastností.

„To by mě zajímalo, co se ti tak honí hlavou.“

„Nic zajímavého, Gwen.“

Mohl jí říct, že se bojí o tetu May. Přece jen to byla pravda. Když se Petr přesunul z domova do bytu v Greenwich Village za Harrym, k ženě, která ho vychovala, se nastěhovala Anna Watsonová, teta Mary Jane. Paní Watsonová mu před pár dny zavolala, že se teta May necítí dobře, a on až doteď neměl čas ji navštívit.

To však nebylo to jediné, na co myslel, a říkat Gwen neúplnou pravdu mu připadalo nefér.

„Proč si vždycky vyberu nemluvný typy?“

„Cože?“

„Ale nic.“

Když došli ke skromnému dvoupatrovému domku, jeho údajně churavějící teta otevřela dveře dřív, než stihl zaklepat.

„Petře!“

Navzdory zaslouženým vráskám měla rozzářenou tvář a pevný úsměv.

Políbil ji na tvář. „Tady má někdo elánu na rozdávání, co? Paní Watsonová mi říkala, že ti není moc dobře.“

„To je nesmysl, vůbec ji neposlouchej! Cítím se silná jako lvice, zvláště když mě navštíví můj synovec!“ Potom se podívala na Gwen. „Božíčku, vy dva se neobejdete jeden bez druhého, že?“

Gwen vstoupila a objala ji. „Doufám, že vám to nevadí, paní Parkerová.“

Teta May si položila ruku na ústa. „Co by mi tak vadilo? To mi zní, jako bys byla o dost vážnější, než jsem si myslela. Můžu říct jenom to, že jedné bláznivé, sentimentální staré paní děláš velikou radost.“

Připojila se k nim podivně zamlklá Anna Watsonová. Petr na pár hodin zapomněl na svá tajemství. Popíjel čaj, jedl sušenky a vychutnával si ten vzácný pocit, že někam patří, že je součástí rodiny. A díky tomu, že u toho byla i Gwen, to bylo o to dokonalejší.

Jakmile vyšli ven, Gwen se mu zavěsila na paži. „Ta ženská má oči jasné jako miminko. Když tě vychovával někdo takovej, není divu, že z tebe vyrostl tak trochu výjimečnej člověk.“

JAKMILE Petrova jediná žijící příbuzná zavřela dveře, Anna Watsonová doběhla k ní, aby ji zachytila a pak ji dovedla k pohovce a pomohla jí lehnout si.

Když svoji kamarádku pohodlně uložila, zamračila se. „May Parkerová! Proč jsi mu neřekla o výsledcích testu?“

Nemůžeš ho chránit donekonečna. Je dospělý. Má právo to vědět.“

May zesláble mávla rukou. „Já vím, Anno, já vím.“ Obrátila tvář k oknu, skrz které dovnitř proudilo odpolední slunce, a v bělmu jejích očí vystoupily žluté nitky. „Ale Petr má vždycky tolik starostí, už od malička, a se svou přítelkyní vypadá tak spokojeně. Neměla jsem to srdce mu to pokazit.“

Anne Watsonová si povzdychla, ale nic už neřekla.

TŘI

KINGPIN potlačil rozbouřenou směs vzteku, strachu a viny, která zastírala jeho pocity k Vanesse, a přinutil se soustředit se na zprávy.

„...jejich počet už se nyní pohybuje kolem jednoho tisíce a ozývají se nepotvrzené zvěsti, že se studenti možná pokusí obsadit výstavní síň. Zabírání akademických budov patří ke studentským protestům už od 60. let, ale...“

Navzdory svým naivním ideálům byli demonstranti obdivuhodně zorganizovaní. Díky blízkým vztahům s podpůrnými skupinami jako ACLU se jim během pár hodin podařilo zajistit obrovské pokrytí v médiích. Bezpečnostní službu na kampusu zaskočil rozsah události, takže sotva zvládala současný dav – a ten dále narůstal.

Jako by se mu rozhodlo vyhovět samotné nebe. Všechno se seběhlo tak rychle, že Tech-Vault, bezpečnostní agentura provozovaná mafií, nemohla mít dostatek času, natož zájmu, aby zvýšila počet pracovníků v síni. Ty děti navzdory své početnosti nepředstavovaly žádnou reálnou hrozbu pro status quo, natož pro starověkou desku.

Ale Wilson Fisk ano.

Saténovým kapesníčkem si otřel krev Tommyho Tuttlea z kloubů a obrátil se k Wesleymu. „Je to téměř až příliš dokonalé. Nastal čas jednat. Seber ty nejlepší, co máme, a nachystej mi auto.“

Wesley na něj udiveně hleděl. „Pane, snad nechcete jet i vy osobně?“

„Jistěže ano. Víš, jak uvažuje Manfredi. Měl odejít do důchodu už před desítkami let, ale pořád všechno řeší osobně. Jestli chceme udělat dojem na mafii, musím tam být taky.“

NAVZDORY stresu, který Petra poslední dobou sužoval, se mu podařilo zachovat si vřelý pocit domova i po tom, co Gwen vystoupila z metra o pár zastávek dřív a vydala se na večerní přednášku. Dokonce ho ani netrápily myšlenky na demonstraci nebo peníze.

Vlastně se u výstavní síně můžu ještě ukázat. Můžu tu desku třeba nafotit pro Bugle a zkusit si promluvit s Kittlingem.

Když vystupoval na stanici v Greenwich Village, pocit Gwen opřené o jeho paži přetrvával, jako svetr zahřátý z jedné strany u krbu. Mrazení ve vzduchu pocítil, teprve když zahrnul za roh a spatřil dav.

Na travnatém kampusu ESU se tlačili studenti, kam oko dohlédlo. Ochranka objektu byla nucena vyčkávat na okrajích a usilovně dělala vše pro to, aby se shromáždění nerozšířilo na ulici a neblokovalo dopravu. V ohrazené oblasti stály dodávky se satelity patřící předním médiím. Newyorská pořádková policie teprve začínala přijíždět na místo, ale Petr nechápal, jak vůbec mohli doufat, že by se jim podařilo dostat situaci pod kontrolu.

Velké jablko zbožňoval, ale jen pohled na dav stísněných lidí ho naplňoval klaustrofobií. Nedaleko stojící protidemonstrantské jednotky podle všeho v rukou nesly kanystry se slzným plynem. A studenti nebyli zorganizovaní jako při jiných protestech, které zažil, jako byl například Occupy

Wall Street. Celé to připomínalo spíš přeplněný koncert, kde mohli každou chvíli někoho ušlapat.

Masa lidí se soustředila kolem skupinky rozdávající cedule a letáky u vchodu do výstavní síně. Petr se propletl davem co nejbliž k ní, ke vstupu na prostranství použil svůj novinářský průkaz a za ohrazený prostor se pak dostal díky studentské průkazce.

No vida, mít víc identit není vždycky na škodu.

Jako prvního samozřejmě poznal Joshe Kittlinga. Stál na dřevěné bedně s megafonem v ruce. Jako druhého zahlédl Randyho Robertsona, který se tvářil zčásti ohromeně, zčásti ochromeně.

Když si všiml Petra, rozzářil se. „Půjdeš to s náma obsadit?“

Obsadit?

Než Petr stačil odpovědět, Kittling se k němu obrátil s megafonem. „Konečně ses rozhodl vzchopit, Parkere?“

„Joshi, naprosto s tebou souhlasím ohledně finanční pomoci. Nemohl bych si tady dovolit studovat ani za milion let, kdybych nedostával stipendium –“

„Přesně, seš bystrej kluk. Tímhle stipendiem si tě kupují a prodávají, zatímco my ostatní, co jsme museli šetřit každou penci, abychom se sem dostali, jsme nucení končit studium.“

„Jo, máš pravdu, ale než jsem se sem dostal, málem mě ušlapali. Jestli galerii obsadíš s takhle velkým davem a někdo se začne strkat, může vzniknout panika. Lidi by si mohli ublížit. Dali jste alespoň správe budov čas na odpověď?“

„Čas? Děláš si srandu? Teď se na nás dívá celej svět. Jestli se na týhle vlně nesvezeme, tisk do rána zmizí a s ním

i nejpřesvědčivější důvod, proč by správa měla splnit naše požadavky.“

„Rozhlídni se, Joshi. Stojí ti to za to riziko?“

„Já říkám ano! Co říkáš ty? Staneš se součástí řešení, nebo se budeš schovávat vzadu jako zbabělec?“

Petr věděl, že Kittling mluví spíše k davu demonstrantů než k němu konkrétně. Ale i tak ho výtku nepříjemně zasáhla. Zvlášť když na něj všichni bučeli, tedy kromě Randyho, který se jen tvářil zmateně.

Petr začal pěsti. Aby se dostal pryč dřív, než jeho rostoucí vztek všechno jen zhorší, začal se prodírat skrz demonstranty. Skončil ve volném prostoru u zátarasů před schody do výstavní síně.

U dveří stáli dva hlídači v těžké výstroji. Když si všimli Petra, jeden z nich zvedl ruku.

„Ustup. Sem studenti už nesmí.“ Muž byl očividně z obrovského davu nervózní.

Ale Petr pořád zuřil. „Fakt? Myslel jsem, že je to tady pro studenty *postavený*.“

Jeden z hlídačů přidusál k němu. Petr ukázal novinářský průkaz.

„Hele, přišel jsem jenom nafotit tu desku.“

Hlídač s opičím zavrčením ustoupil stranou.

Když to někteří studenti zahlédli, předstoupili a začali odstrkovat zátarasy. Hlídači v panice zvedli štíty a obušky. Petr ztuhl, ale Kittling studentům nařídil, ať se stáhnou. „Ještě ne! Ještě ne! Půjdeme v menší skupině a společně!“

Hm. Možná mě přece jenom poslouchal, když jsem mu radil ohledně řízení davu. Tak jako tak obsazování brzy začne. Co bych měl – nebo můžu – udělat?